

ГРІХ І ПРОЩЕННЯ У ХРИСТІЯНСТВІ ТА ІСЛАМІ

[Українська – Ukrainian – أوكرايى]

Елізія Алі Тага

Переклад:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Мухаммада аль-Гарбі

Перевірка: Андрій Шистєров

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿ الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام ﴾

« باللغة الأوكرانية »

عزيا علي طه

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& محمد الغربي

مراجعة: أندريا شيستروف

2014 - 1436

IslamHouse.com

ГРІХ І ПРОЩЕННЯ У ХРИСТІЯНСТВІ ТА ІСЛАМІ

Хвала Аллаху, Господу людства, джинів і всього існуючого, мир і благословення найблагороднішому з посланців, його сім'ї і сподвижникам.

Послідовники християнства докладали величезних зусиль для поширення своїх сумнівних вірувань у всьому світі, особливо в ісламському. Вони застосовували різні засоби, які допомагали їм поширювати свою брехню, наприклад, пропонували медичні та освітні послуги, гуманітарну допомогу тим, хто потерпає від стихійних лих і катастроф тощо. Такі зусилля, зазвичай, супроводжувалися релігійними обрядами християнської пропаганди, священницькими проповідями, численними богословськими закликами і гаслами. Крім того, здійснювались деякі дивні практики для створення враження, що щось розумне і серйозне буде представлено для неспеціалістів, які, як передбачається, вважають, що християнство ґрунтується на великих основах і практиках, спрямованих на збереження людства.

Християни стверджують, що їхня віра побудована на стовпах толерантності, любові, милосердя, співчуття і самозречення заради інших; їхня віра і всі зусилля приведуть до щастя і порятунку людей від гріхів.

Вони стверджують, що християнство є єдиною дорогою, яка веде до раю. Крім того, вони наполягають на

тому, що їхні вірування і зусилля, врешті-решт, обов'язково приведуть людство до вічного щастя через порятунок, який звільнить людину від гріхів і проведе її у Величне Царство Бога, куди можуть потрапити лише християни. Проте, істина далека від їхніх тверджень. Існує два неймовірних вірування, які вони сповідають. Перше — ідея так званого «первородного гріха і прощення»: гріх, який був успадкований всім людством від Адама (мир йому). Друга — прощення цього гріха через розп'яття. Вони також вважають, що всі інші релігії - хибні й необґрунтовані, оскільки жодна з них не дає людині привілеїв порятунку через віру в ідею розп'яття. Таким чином, нехристияни не зможуть увійти до раю.

Якою є історія людського гріха у християнстві? І що є найтяжчим гріхом для християн?

Які гріхи може бути пробачено? Які негативні наслідки оманливих уявлень про гріх і прощення? Хіба християнство це єдиний шлях до порятунку?

Яким є погляд ісламу на походження гріхів?

Що є найтяжчим гріхом згідно з ісламом?

Які є способи отримати прощення?

Якими є позитивні результати концепції гріхів у ісламі? І якими є шляхи, щоб їх було вибачено?

Щоб відповісти на ці та багато інших запитань, автор розкриватиме фундаментальну тему гріха і прощення з аналітичної точки зору. Це буде здійснюватися шляхом

порівняння християнства (божественної релігії, яка зазнала змішування і спотворення, зміни і підробки, через що до неї було внесено багато язичницьких ідей) та ісламу, істинної релігії, яку Аллах обіцяв захистити від будь-якого спотворення. Це порівняння покаже велику різницю між брехнею, властивою християнству, і правдивістю Ісламу.

Це дослідження розкриє наступні питання:

I) Гріх і прощення у християнстві:

- 1) Походження гріхів у християнстві
- 2) Основні причини прощення у християнстві:
 - а) розп'яття
 - б) чернецтво
 - в) хрещення
 - г) сповідь
 - д) евхаристія і причастя

II) Гріх і прощення в ісламі:

- 1) Поняття гріха і прощення з лінгвістичної точки зору
- 2) Походження гріхів в ісламі
- 3) Основні причини прощення в ісламі:
 - а) відкидання усіх псевдо-релігій і прийняття ісламу
 - б) утримання від незаконних дій, особливо, тяжких злочинів
 - в) прощення гріхів через виконання і дотримання божественних наказів та звичайні дії, дозволені Пророком Мухаммадом (мир йому і благословення Аллаха)
 - г) покаяння і благання про прощення у Аллаха
 - д) звернення із мольбою до Аллаха

1) Гріх і прощення в християнстві:

1) Походження гріхів у християнстві:

Історія людського гріха, відповідно до Старого Заповіту, починається із Адама (мир йому), який жив із Євою в Едемі, саду Божому. Їм дозволялося їсти плоди всіх дерев саду, крім Древа Добра і Зла. Але змії умовив Єву з'їсти плід із цього забороненого дерева. Єва запропонувала й Адаму, який також з'їв плід. В результаті, вони стали смертними і Бог вигнав їх із Едему. Християни і євреї стверджують, що Адам був спокушений як Євою, так і змієм, який переконав його, що заборонене дерево було дровом пізнання, і, якщо він з'їсть плід, то йому буде дано трансцендентне знання. Християни стверджують наступне: Бог вважав, що Адам стане його суперником після отримання знань про потойбічний світ, тому й наклав прокляття на Адама, вигнавши його на Землю.

Християни вірять, що гріх Адама є джерелом усіх гріхів. Він передавався усім його нащадкам століттями, поки не сталося розп'яття. Вони також вважають, що зло спершу просто існувало, а потім поширилося усім світом через неправомірні дії Адама. Крім того, вони пояснюють цим гріхом всілякі людські конфлікти й війни.

Історія розп'яття завжди була джерелом суперечок серед християнських лідерів, які іноді звинувачують одне одного у невір'ї та атеїзмі.

Найбільш впливовим із усіх християнських апостолів був Павло, який започаткував основні доктрини християнства, відомі сьогодні. Особливо ті, які пов'язані з первородним гріхом та гріхами, які послідували за ним, а також розповів про причини їхнього прощення.

2) Основні причини прощення в християнстві:

а) розп'яття:

Віра в розп'яття займає центральне місце в християнстві.

За словами Павла, розп'яття є головним принципом для всіх християнських переконань, і ті, хто заперечує його, не вважаються християнами і не заслуговують Божого благословення. Вони не можуть увійти до Царства Божого. Їм призначені вічні муки в пеклі за те, що вони повстали проти Ісуса Христа.

Який смисл цієї ідеї? Звідки вона взялася?

Смисл цієї ідеї можна знайти в деяких посланнях Павла до Римлян, Коринтян та Євреїв. Він стверджував, що Христос не був відданий і розп'ятий своїми ворогами (римлянами і євреями) за своє ставлення до їхніх вірувань і влади, а сам обрав бути приниженим і розп'ятим, щоб спокутувати гріхи людей, звільнити їх від первородного гріха, вчиненого їхнім праотцем, Адамом, який з'їв плід забороненого дерева.

У своєму посланні до Римлян Павло писав «Тому, як увійшов у світ через одного чоловіка гріх, а гріхом

смерть; так і смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили. Але не як злочин, так і є дар. Бо коли через переступ одного померло багато, то тим більш благодать Божа і дар благодаті, що на одну людину, Ісус Христос має предостатньо для багатьох».

Тут Павло стверджує, що ті, хто не вірить в ідею розп'яття, не гідні милості Божої і Його прощення. Вони не увійдуть до раю і їм не буде надано життя вічне. Замість цього, їхньою вічною обителлю буде пекло, адже вони заперечували ідею очищення.

У світлі такого тлумачення гріха Адама і шляхів прощення гріхів, усі люди, включаючи пророків і посланців, прокляті Богом: їхня неминуча доля – це вічні тортури у Пеклі. Крім того, усі ті, хто заперечує ідею розп'яття і порятунку, заплямовані первородним гріхом і не гідні милості Божої.

Священики перебували під сильним впливом ідей Павла про історію спасіння. Один із них, Ханна Макар Аль-Ісаві, у шостому столітті Хіджри написав листа Абу Убайдуллаху аль-Хазраї, андалуському вченому, закликаючи його прийняти християнство і віру в ідею розп'яття задля порятунку від успадкованого гріха. Лист з'явився у книзі Абу Убайдуллаха «Між ісламом та християнством». Він пише: «Хай буде над вами милість і мир Господа. Я славлю Бога, який вірно вів і підтримав нас через свого сина. Він довів свою милість, розіп'явши Ісуса Христа, який викупив наші гріхи своєю священною кров'ю. Він врятував нас від тортур пекла і очистив нас від гріха Адама. Він пролив свою кров за щастя усього людства, яке очистилося від цього гріха, крім тих, хто не

вірять у нього. Якщо ви хочете отримати Божу милість і жити в раю, увіруйте в Бога і скажіть: «Ісус Христос – Син Божий, він Сам Бог і Святий Дух, три божества в одному».

Звідки взялися ці сатанинські ідеї?

Як вони просочилися у християнство?

Знаменитий західний теолог, Родольф Болтман, сказав у своїй книзі «Ісус»:

«Павло взяв свої ідеї від євреїв Малої Азії, які прийняли християнство. Вони були під сильним впливом грецької філософії і міфу про Велику Матір, який, у той час, був широко поширений на території Греції. І, здається, вони змішали доктрини християнства зі своєю старою релігією, яка не була повністю забута».

Релігія Великої Матері походить від міфу про богиню Сабеллу, яка була заміжня за чоловіком на ім'я Атлас. Вона обожнювала його, але він раптово помер. Вона оплакувала його. Природа — дерева, річки і звірі — розділяли із нею її горе. І смуток поширився всім Всесвітом.

Раптом, як говориться у міфі, Атлас воскрес із мертвих. Зі звичайної людини із обмеженими можливостями він перетворився на могутнього бога. Сабелла була у нестямі від радості. І природа розділила з нею її щастя. Сонце зійшло, річки переповнилися і земля стала зеленою від рослинності. Люди вийшли святкувати цю подію. Традиційним стало відзначати цю подію щовесни, щоб прославити Аттаса, який переміг смерть і дав життя мертвій землі. Того дня вони підносили пожертвування

богу, який переміг смерть. Через певний час з'явилися ченці, які закликали людей вірити в цей міф і жертвувати Атгасу, щоб звільнитися від своїх гріхів і потрапити до Царства Божого.

Не дивно, що Павло взяв ідею розп'яття і спокути у євреїв Малої Азії, оскільки він і сам, за походженням, був євреєм. На перших етапах він переслідував євреїв, які були навернені у християнство, тому що їхні нові переконання і поведінка ображали його. Але одного чудового дня, під час подорожі до Дамаску, він, нібито, зустрівся із воскреслим Христом. Цей досвід вразив Павла так сильно, що незабаром він став християнином.

Павло, не вагаючись, брав міфи і казки й дописував їх до християнської книги. Його виправданням було те, що він хотів стимулювати нехристиян і язичників прийняти християнство. Ахмед Шалабі, арабський вчений, прокоментував цей інцидент у своїй книзі «Християнство», кажучи: «Універсальність християнства, введеного Павлом, стала поворотним моментом в історії цієї релігії. Широко відкриваючи двері для всіх. Павло був змушений адаптувати різні доктрини, щоб подолати розрив між релігією юдеїв і язичницькими віруваннями, які були широко поширені Європою в ті часи. Таким чином, він висунув ідею про Трійцю і спасіння, щоб впоратися з віруваннями народів, які були навернуті в християнство».

В багатьох місцях у своїх посланнях Павло стверджував, що доктрини, започатковані ним у християнстві, не були продиктовані йому Христом, а були його власними. Про це говориться в посланні до Галатів,

де він писав: «Але я підтверджую вам братія, що Євангеліє, яке я благовістив, воно не від людей. Бо я не отримав його від людини, і мене не навчили йому, але прийшло воно як Одкровення Ісуса Христа».

Таким чином, зусилля Павла знайти спосіб для «викорінення» гріха Адама, створили релігію, яка принципово відрізнялась від релігії, що проповідувалась Ісусом (мир йому). Ця спотворена Павлом релігія – та ж релігія, яка проповідується сьогодні під назвою «християнство». І це те, про що відомий західний богослов О.Т. Девіс, сказав у книзі «Проповіді на горі», де він писав: «Істинне християнство не існувало, доки Павло не зустрівся із другим божеством Трійці. Тоді він почав писати свої послання до різних народів, проповідуючи християнство, отримане від Спасителя. Тому Павло вважається справжнім засновником християнства, яке ми знаємо сьогодні. Якби Павло не з'явився, християнство ніколи б не було універсальною релігією, і ніколи не було б прийняте мільйонами людей».

Отже, ідея розп'яття, введена Павлом, як обов'язкова для істинно віруючих, є чужорідною концепцією, якої не було в християнстві до Павла. Вона ніяк не пов'язана з істинним вченням Ісуса, сина Марії. Таким чином, вся ця ідея цілком невірна.

Крім того, Павло не посилається на джерела, із яких він отримав звістку про Ісуса. Замість цього він визнає, що вчення Ісуса було виявлено йому в снах. Це зводить нанівець всі претензії, адже прямий зв'язок із головним джерелом втрачено, а його розповіді є лише збірками міфів і уявлень та не мають документального підтвердження.

б) чернецтво:

Чернецтво в християнстві походить від переконання, що гріх Адама тісно пов'язаний із фізичним бажанням. Ця ідея була успадкована християнами від грецьких філософів, особливо від Платона, який писав про дихотомію душі та тіла. Він розглядав тіло як в'язницю для душі, яка постійно прагне до вищого джерела, адже колись вона була частиною Бога, а потім відділилась від Нього, щоб втілитися в усіх живих істотах. Таким чином, вона знаходиться у постійній боротьбі з тілом, що перешкоджає об'єднанню душі з її джерелом.

Автор «Релігій і віросповідань», аналізуючи погляди Платона на Бога і творіння, сказав: «Всесвіт має свого власного вічного Творця. Реальна природа будь-якої індивідуальної речі залежить від її форми. Форми різуче відрізняються від звичайних речей, які ми бачимо навколо. Звичайні речі змінюються, але їхні форми – ніколи. Форми не існують ані в місці, ані в часі. Вони можуть бути осмислені розумом, але ніколи не пізнаються органами чуття. Платон вважав, що тіло вмирає і розпадається, а душа продовжує жити вічно. Після смерті тіла, душа переселяється в місце, яке Платон називав «царством чистих форм». Там вона існує без тіла, споглядаючи форму. Душа завжди зберігає смутні спогади про царство форм і прагне до нього. Платон вважав, що для звільнення душі, необхідно боротися із тілом, роблячи його максимально слабким і втомленим поклонінням, голодом і аскетизмом. Тіло, врешті-решт, розпадеться і розвалиться, а душа знайде свою чисту форму».

Християнські лідери взяли ці ідеї у Платона і розвивали їх під назвою «чернецтво». Із усіх лідерів, найбільш впливовими в цій концепції були Павло, Августин і несторіани.

Ми бачили раніше, як Павло пов'язав віру в ідею розп'яття і прощення із первородним гріхом. Він, також, стверджував, що Ісус добровільно дозволив принизити і розп'яти себе. Таким чином, доктрина Павла припускає, що тіло заслуговує на катування, допоки не досягне чистоти. У своєму посланні до Ефесян, Павло писав: «... В яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер діє у неслухняних: між якими й усі ми мали нашу бесіду в минулі часи в похотях нашої плоті, виконуючи волю тіла й розуму: і з природи дітьми гніву. Але Бог, багатий милістю, воскресив з Ним, і посадив на небесах у Христі Ісусі».

Християни вірять, що Адам послідував за своїми фізичним потягом і звірячим бажанням, тому і не послухався Бога, з'ївши плід із забороненого дерева. Тіло, таким чином, є джерелом всіх гріхів і воно не може бути очищеним, якщо його не катували і не принижували. Якщо вірити християнам, душа є жертвою тіла і її вічне катування викликане постійними злочинами тіла. Щоб допомогти душі вільно відійти до свого Творця, тіло має бути приниженим.

Із часом з'явився клас ченців і черниць. Щоб увійти в цей клас, новий член мав пройти ряд етапів, протягом яких він повинен був піддавати своє тіло приниженню і тортурам. Ті, хто спромігся показати силу духу, були

прийнятті в якості членів, яких християни називають «святими угодниками». Одним із способів боротьби з тілом було утримання від одруження. В одному зі своїх послань апостол Павло писав: «Добре чоловікові не торкатися жінки. А я хочу, щоб ви були без турбот. Неодружений про Господне думає, як догодити Господу; а одружений про речі життєві клопочеться, як догодити дружині».

Через цю цитату масони в дванадцятому столітті зайшли так далеко, що стали забороняти членам їхнього віросповідання право на одруження. Уже одружена людина повинна була розлучитися, якщо він/вона хотіли приєднатися до них.

Августин в п'ятому столітті стверджував принцип самотності Павла і проповідував, що шлюб – це духовна слабкість і запекла боротьба для задоволення фізичних бажань, яких слід уникати. Ченцям і черницям було суворо заборонено одружуватися. Августин, також, заявив, що позбавлення тіла його чуттєвих задовольень, таких, як добра їжа, м'який одяг, постіль або одруження – це боротьба, у якій повинен брати участь кожен істинний християнин. Це дає йому право увійти в Царство Боже, будучи прощеним.

Автор «Історії західної філософії» намагався пояснити погляди Августина. Він писав: «Земне життя поставало перед людьми у праці та злиднях, і тому вони не повинні були займати себе такими земними речами, як політика, соціологія, астрологія тощо, адже пошуки цих речей відволікали віруючих і розпорошували їхню енергію. Тому істинних віруючих закликали відмовитися від задовольень

у мирських речах і стати аскетами. Шлюб не був дозволений тим, хто хотів увійти до Царства Божого».

Згідно з цими уявленнями, ми бачимо, що християнство, фактично, говорить про цнотливість, як ідеальний стан для чоловіків і жінок. Це осмислення поступово призвело до прийняття католицьким духовенством містики.

Поняття прощення через чернецтво добре розвинене у практиці та ідеях несторіан. В їхніх доктринах ми знаходимо таке:

«Якщо людина присвятила своє життя поклонінню і відмовилась від фізичних бажань, таких, як вживання м'яса і задоволення свого звірячого бажання, її сутність буде чистою і досягне Царства Божого і зможе бачити Бога відкрито. Невидимий світ буде відкритим для неї».

В одинадцятому столітті папа Григорій VII видав указ, що суворо забороняв усім священикам і ченцям одружуватись, адже статевий акт міг спалювати їхню чистоту та цнотливість.

Але цей указ призвів до негативних наслідків: перелюбу та поширення гомосексуалізму. В результаті, репутація кліриків, ченців і черниць зіпсувалася серед послідовників і громадськості.

в) хрещення:

Щоб отримати спасіння від первородного гріха, вчиненого Адамом, християни розглядають практику

хрещення. Новонародженого або наверненого в християнство потрібно хрестити: священник повинен омити людину водою.

Християни вірять, що дитина народжується зіпсована гріхом Адама і тому її необхідно охрестити. Вони кажуть, що наслідують приклад Іоанна, названого Хрестителем, який хрестив віруючих у святій річці Йордан. Він, також, хрестив Ісуса. Автори Біблії стверджують, що Бог, звертаючись до Ісуса після хрещення, сказав: «Ти — Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав».

Різні секти християнства завжди говорили про силу хрещення. Дехто з них стверджує, що хрещення очищує людину від усіх гріхів, включаючи первородний гріх; в той час як інші кажуть, що воно очищує тільки від первородного гріха; тоді як інші гріхи можуть бути відпущені священиками.

Різні секти також не змогли домовитися про те, коли, де і як має бути виконане хрещення. Тим не менш, усі вони згодні, що хрещення діє тільки якщо виконується священиками або християнськими лідерами. У своїй книзі «Порівняння релігій: Християнство», Ахмед Шалабі написав про хрещення, кажучи: «Християни не змогли домовитися про час, коли необхідно здійснювати хрещення. Деякі з них наполягають, що дитинство — найкращий час для цього ритуалу, інші вважають, що його можна здійснити в будь-який час життя людини. Інші стверджують, що можна виконати обряд і на смертному одрі, адже хрещення, як кажуть, стирає всі гріхи, і це час, коли їх більше не буде».

Згідно з християнським вченням, хрещення є символічним омиттям водою, у якості релігійної практики. Воно вказує на очищення від гріхів і початок нового життя. Деякі православні та західні протестантські церкви практикують занурення (людини в воду). У типовій християнській церемонії хрещення людина спершу засвідчує віру в Ісуса. Покровителі, названі хресними, можуть свідчити від імені дітей. Потім, у більшості випадків, священник вимовляє ім'я людини і занурює її у воду, кажучи: «Я хрещу тебе в ім'я Отця, Сина і Святого Духа». Хрещення має слідувати добровільному, публічному свідченню про віру в Ісуса, як Спасителя.

г) сповідь:

На ранніх стадіях розвитку християнства, Папа Римський заявив, що Ісус дарував йому владу прощати гріхи, якщо грішник покається перед ним за первородний гріх, який може бути прощений тільки через віру в розп'яття, воскресіння і хрещення. Папа, також, оголосив себе наступником Петра, який створив Римську Церкву відповідно до інструкцій і директив Ісуса, і назвав себе тим, кому Ісус доручив і уповноважив виносити рішення у всіх релігійних питаннях, в тому числі відрізнити законне від незаконного. В Євангелії від Матвія, Ісус звернувся до Петра, сказавши: «Ти — Петро, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою; і сили адові не переможуть її. І дам тобі ключі Царства Небесного: і що зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі, а що ні назвеш дозволим на землі, буде дозволено на небесах».

Коли Папа призначав себе главою Римської церкви, то стверджував, що він безгрішний і ніколи не помиляється. Потім серед всіх християн він отримав репутацію людини, яка діє від імені Ісуса, благословляючи або проклинаючи. Він, також, дав собі повну владу прощати гріхи, якщо вони визнаються людиною. Він сказав, що діє згідно зі словами Євангелія від Івана: «Кому відпустите гріхи, тому простяться; на кому залишите, на тому залишаться».

Крім того, церковні собори, особливо ті, що відбувались у Римі в 1215 році (за Григоріанським календарем), визнали владу Папи в прощенні гріхів, а тим, хто заперечував це, шлях в Рай вважався забороненим.

Члени Синоду вважали, що якщо людина має владу прощати, то вона, також, має право відмовляти в прощенні. Згодом, багато Пап використовували право відмовити в прощенні тим королям і вельможам, які не погоджувалися із ними в намірі нав'язати людям свою владу.

Коли люди вишикувалися перед дверима Папи просити прощення, його помічники ввели платний збір для тих, хто хотів покаятися у своїх гріхах в присутності Папи. Ще більш дивним було, коли прощення було обумовлено платою певної суми грошей. Коли потреба в грошах збільшилася, у часи Хрестових походів: Папа і його помічники почали продавати індульгенції.

І кожного разу, коли виникала потреба в грошах — для будівництва церков, монастирів і шкіл — Папа віддавав накази друкувати і розповсюджувати індульгенції. Він

запевнив покупців, що вічною обителлю для них стане Рай.

Таким чином, величезні статки (гроші, ювелірні вироби, ділянки землі і зброя) накопичувалися у Папи і його помічників. Коли ідея продаж індульгенцій досягла віддалених частин християнського світу, люди перестали їздити до Риму, щоб каятися у своїх гріхах перед Папою Римським. Папа скористався цією можливістю і уповноважив місцевих кардиналів і єпископів діяти від його імені. Ця традиція існує і до сьогодні.

Місцеві кардинали і єпископи скористалися повноваженнями, наданими Папою, і почали шантажувати простих людей. Вони придбали собі палаци, маєтки і ділянки землі. В результаті чого в середньовіччі з'явилося два класи людей: вищий клас феодалів (дворян і священнослужителів) і нижчий клас найманців, майстрових і селян.

д) Євхаристія і причастя:

Папи римської церкви представили ще один спосіб прощення гріхів: через євхаристію і причастя. Джерела цієї історії можна знайти в посланнях Павла і в Євангелії від Івана. Він сказав, що Ісус розділив свою останню вечерю перед розп'яттям зі своїми учнями. Вечеря складалась із хліба і вина. Хліб був тілом Ісуса, а вино – його кров'ю. У своєму посланні до Коринтян, Павло сказав: «Бо прийняв я від Господа те, що і вам передав, що Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, взяв хліб: подяку віддав, переломив і сказав: Прийміть, споживайте, це — тіло Моє, що за вас ламається; Це робіть на спомин. Також і чашу взяв Він по

Вечері й сказав: Ця чаша — Новий Заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин. Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде».

В Євангелії від Івана, говориться, що Ісус сказав: «Я — хліб живий, що з неба, хто цей хліб їстиме, житиме повіки. А хліб, що Я дам, є Плоть Моя, яку Я віддам за життя світу. Ісус же сказав їм: Істинно, істинно говорю вам: якщо не будете їсти тіла Сина Людського і пити Крові Його, то не будете мати в собі життя. Хто тіло Мое споживає та кров Мою п'є, той має вічне, і Я воскресну його в останній день».

Що ж стосується причастя, то, згідно з християнами, воно представлено певними ритуалами, які проводяться на Пасху тими, хто шукає прощення Бога. Пасха, як вважають, відповідає Дню Святого Причастя. Тому, якщо сцена останньої вечері відтворюється християнином — він їсть хліб і п'є вино — то, вважається, що він їсть плоть Христа і п'є його кров. Так очищаються гріхи і його буде прийнято в Царство Боже.

Як такі дивні речі, як поїдання хліба і розпивання вина, могли спати на думку християнам? Як це може символізувати поклоніння: поїдання плоті Бога і розпивання Його крові? Як вони сміють пити вино, коли це категорично заборонено в Старому Завіті, в якому, на їх думку, міститься частина їхньої віри? Крім того, немає документальних свідчень, що Пророк Ісус (мир йому) радив їм це робити.

На завершення цього розділу, ми можемо сказати, що християнська концепція гріха і прощення ірраціональна, нелогічна, перекошена, а також шкідлива для фізичного, розумового, соціального і духовного здоров'я людини та її благополуччя.

II) Гріх і прощення в ісламі:

1. Поняття гріха і прощення з лінгвістичної точки зору:

Гріх в ісламі має декілька визначень:

- Навмисне порушення закону Божого або результат такого діяння.

- Неправильна дія будь-якого виду; аморальний вчинок.

- Порушення будь-якого ісламського закону або принципа.

Прощення в ісламі має декілька визначень::

- Відмова від бажання карати або поквитатися із ворогом або злочинцем.

- Відсутність образ на будь-кого або стосовно інших.

- Відмова від усіх претензій через збиток, завданий людині іншими.

Згідно з ісламом, прощення за помилки або вчинений гріх належить Богу.

2. Походження гріхів в ісламі:

Ісламський закон закликає людину бути уважною і встановлює певні обмеження, запобіжні заходи і перешкоди, що заважають здійснювати гріхи, які загрожували б безпеці суспільства в цілому.

Гріхи численні і різноманітні. Найнебезпечніший тип включає в себе тяжкі або смертельні гріхи, які неможливо виявити (приховані в серці). До них відносяться:

багатобожжя, атеїзм, єресь, лицемірство, заздрість, злоба, марнославство, зарозумілість, гордість і обман.

Гріхи можуть бути пов'язані з недбалим ставленням до своїх обов'язків перед Аллахом. Оскільки такі гріхи стаються в сфері між людиною та Аллахом, то є надія, що вони будуть прощені швидше, аніж інші. Гріхи також можуть бути пов'язані з порушенням прав інших людей. Покарання або відпущення таких гріхів здійснюється протягом життя людини. Гріхи діляться на тяжкі і звичайні. Тяжкими гріхами вважаються порушення прав Аллаха, людини і суспільства.

Кількість тяжких гріхів не визначена. Однак, вона може бути обмежена тими гріхами, за які обіцяно Пекло. Аллах говорить у Священному Корані: *«І того, хто буде суперечити Посланцю навіть після того, як йому став зрозумілий прямий шлях і не піде шляхом віруючих, того Ми скеруємо туди, куди він звернувся – та й вкинемо до геєни! Мерзотне ж це місце для повернення!»*

Він, також, каже: *«Воістину, відплатять тим, які воюють проти Аллаха і Посланця Його та чинять безчестя на землі – будуть вони вбиті чи розіп'яті, або будуть відрубані руки та ноги їхні, чи вигнані будуть вони із землі. Це їм – ганьба в земному житті та кара велика у житті наступному!»*,

Бог Всемогутній говорить: *«А хто вб'є віруючого навмисне, тому відплатою буде геєна, де він буде довіку! Аллах розгнівається на нього і прокляне Його! Приготовано для нього велику кару!»*

Якщо віруючий уникає цих смертних гріхів, то від інших гріхів людину буде очищено. Це підкреслюється в Священному Корані, де Аллах каже: **«І якщо ви будете уникати важких гріхів, які заборонені вам, то Ми простимо вам злі вчинки ваші та введемо вас через вхід пошани»**. Проте, прості гріхи можуть перетворитися на тяжкі, якщо вони презирливо недооцінюються і постійно повторюються. Абдуллах ібн Масуд передав нам одне висловлювання: «Віруючий бачить свої гріхи, наче сидячи під горою, побоюючись, що вона може впасти на нього, а лиходій бачить свої гріхи, як мух, літаючих перед його носом, і просто жене їх геть».

Незважаючи на обмеження і перешкоди, встановлені ісламським правом, людина постійно піддається спокусам, які змушують її помилятися. Людина керується своїм невіглаством, бажаннями та слабкостями. Таким чином, падіння в гріх притаманне усім людям. Про це говориться в багатьох шляхетних висловлюваннях Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха).

Іслам закликає людей триматися подалі від спокус, які призводять до гріхів. Коли хтось помиляється, його закликають покаятися, просити вибачення у Аллаха і постійно робити добро. Не варто випробовувати милість Аллаха. Він говорить у Священному Корані: **«О ви, які увірували! Покайтеся перед Аллахом каяттям щирим»**. Аллах любить тих, хто постійно звертається до Нього, і Він любить тих, хто оберігає свою чистоту. Він каже, **«Скажи: «О раби Мої, які порушили межі на шкоду собі! Не втрачайте надії на милість Аллаха! Воістину, Аллах прощає всі гріхи, адже Він – Прощаючий, Милоседний!»**, а також **«Хто прийде з**

добрим вчинком, той матиме десять таких. А хто прийде із лихим вчинком, тому відплатять за нього; і ні з ким не вчинять несправедливо».

Абу Саїд аль-Худрі розповідав: «Посланець Аллаха сказав: «Якщо людина щиро прийняла Іслам, то Аллах простить їй всі минулі гріхи, і після цього починається запис діянь. Нагорода за її добрі справи буде збільшена від десяти до семиста раз за кожне. Злодіяння будуть записуватися як є, якщо Аллах не простить їх».

Абу Хурайра також передав: Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Аллах каже: «Якщо Мій раб має намір зробити поганий вчинок, то (о, ангели) не записуйте його. Якщо він утримується від його вчинення заради Мене, то запишіть це як добру справу. Якщо ж він має намір зробити добрий вчинок, але не зробить його, то запишіть це як одну добру справу. А якщо він зробить його, то запишіть для нього від десяти до семиста добрих справ, та й більше».

Крім того, Іслам не враховує погані справи, вчинені випадково і після яких людина одразу зробила щире каяття.

Аллах говорить в Священному Корані: ***«Воістину, Аллах приймає каяття тих, які творили зло через своє невігластво».***

Також це згадується в Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха). (Сунна — це його приклад, підтвердження, слова та дії, які є другим джерелом ісламу після Священного Корану). Умар ібн аль-Хаттаб

розповідав: «Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Усі вчинки оцінюються по їх намірам».

Таким чином, діяння людини (добрі чи погані) залежать від її намірів. Проте, добрі справи невіруючих не будуть прийняті. Невіруючі не зобов'язані дотримуватися заповідей релігії, але їх буде покарано за те, що вони не робили їх.

Хоча намір є однією з умов для отримання винагороди, ще віруючий має керуватися Священним Кораном і Сунною Пророка (мир йому і благословення Аллаха). Якщо людина відхиляється від зазначених умов, то вчиняє злочин. Аллах говорить в Священному Корані: ***«Віруючий та віруюча не повинні приймати рішення в якійсь справі, коли Аллах та Його Посланець уже вирішили це. А хто чинить непослух Аллаху та Його Посланцю, той перебуває в явній омані».***

Анас ібн Малік розповідав щодо важливості слідування Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха): Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Той, хто не слідує моїй Сунні — не має до мене відношення».

Іслам встановив принцип індивідуальної відповідальності: кожна людина несе відповідальність за те, що вона робить. Аллах говорить в Священному Корані: ***«Кожній людині Ми повісили на шию сувої [долі]. У День Воскресіння Ми дістанемо його як розгорнуту книгу: «Читай книгу свою! Достатньо сьогодні тобі й твоєї лічби!» Хто йде прямим шляхом, той іде ним сам для себе. І хто зійшов із нього, той***

зійшов тільки сам проти себе. І ніхто не понесе тягар іншого! Ми ж не карали нікого, не відправивши перед тим посланця».

Іслам не схвалює ідею перекладання провини або відповідальності за свої вчинки на чужі плечі; а також не визнає покарання чи винагороду за чужі справи. Коли ті, хто намагався заперечувати істинність Корану вказували на народи, що жили раніше, стверджуючи, що їх зрадили і ввели в оману, відповідь була такою: **«Скажуть їм: «Увійдіть до вогню разом із народами з людей і джинів, які жили перед вами!» Завжди, коли входить туди один народ, він проклинає подібних собі».**

3) Основні причини прощення в ісламі:

Очевидно, що гріхи, за ісламом, трапляються через людські вчинки. Вони не можуть бути успадковані від батьків або прабатьків. Падіння в гріх є результатом нещирих намірів щодо віри, слів і вчинків. Також, це — результат непослуху словам Аллаха і настановам Його Посланця (мир йому і благословення Аллаха). Якими ж є найбільш ефективні шляхи (встановлені ісламом) прощення гріхів?

а) відкидання усіх псевдо-релігій і прийняття ісламу

Більшість людей звикли до сповідування певних язичницьких релігій, таких, як буддизм, індуїзм, конфуціанство і зороастризм. А також декількох спотворених релігій, які були офіційно вірними, але,

насправді, були адаптовані під мільйони людей. У цих релігіях багатобожжя змішувалось з монотеїзмом, а численні міфічні розповіді були додані до оригінальних текстів, перетворюючи їх на своєрідну суміш. Іудаїзм і християнство є яскравими прикладами таких спотворених релігій.

Якщо після прийняття ісламу (який було зіслано Пророку Мухаммаду (мир йому і благословення Аллаха) хтось з мусульман прийме будь-яку з цих релігій, то від нього не буде прийнято добрі справи і в Останньому житті він буде серед тих, хто втратив усе. Аллах говорить в Священному Корані: **«Хто шукає іншої релігії замість ісламу, від того не буде прийнято, і в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе».**

Згідно з різними тлумаченнями цього аята, іслам не є сектою або етнічною релігією. Усі релігії є єдиними, Істина — одна. Ця релігія проповідувалася усіма попередніми пророками. Істинний іслам проповідувався в усіх небесних книгах. В результаті, все зводиться до усвідомлення того, що на все є Воля Аллаха, і до радісного прийняття цієї Волі. Якщо хтось хоче іншої релігії, крім цієї, він чинить злочин проти Волі Аллаха, а потім — проти власної природи. Така людина не може розраховувати на направлення на Прямий Шлях, адже вона навмисно від нього відмовляється.

Аллах говорить в Священному Корані: **«У кого краща релігія, ніж у того, хто підкорив себе Аллаху, є праведним та йде за вірою Ібрагіма-ханіфа? Аллах же зробив Ібрагіма Своїм другом»; і «Скажи: «Чи не розповісти вам про тих, які через свої вчинки втраять**

найбільше?» Ібн Таймія, великий вчений Ісламу, тлумачить цей аят так: «Ті, що пишалися своїми вчинками у цьому житті, а тепер вважають, що ці вчинки не мають значення: їх втрата буде більшою, адже вони мали недоречну впевненість у своїх вчинках або покладали надію на вигаданих захисників». Аллах є єдиним Захисником. Захист інших захисників не має жодної користі. У багатьох людей існує почуття самовдоволення, вони продовжують вчиняти невірні, адже вважають це правильним. Щирими є ті, хто вірить у духовну відповідальність і вчиняють так, як наказує Аллах».

Коли іслам був відкритий Пророку Мухаммаду (мир йому і благословення Аллаха), для шукачів істини були закриті всі дороги, за винятком однієї — ісламу. Якщо хтось зустріне Аллаха сповідуючи будь-яку релігію, окрім ісламу, то вона не буде прийнята. Так сказав Аллах: **«Я встановив для вас релігію іслам»**. Імам аль-Алусі каже, що цей аят стосується відходу іудеїв і християн від їхніх чистих релігій, до яких був зісланий іслам як завершальний штрих. Іслам, як логічний наслідок руйнації ранніх небесних релігій, нині є єдиною прийнятною релігією.

Милість Аллаха до людства є настільки великою, що вона дає можливість тим, хто відмовився від язичництва або відвернувся від помилкових релігій і охоче прийняв іслам, стерти всі свої колишні гріхи — так, ніби людина народжується знову. Аллах говорить в Священному Корані: **«Скажи тим, які не вірують, що, коли зупиняться вони, то їм простять їхнє минуле. Та якщо вони знову повернуться до свого, то вже був приклад давніх»**. У цьому аяті Аллах наказує Посланцю (мир йому

і благословення Аллаха), запропонувати невірującym підкоритися без жодної боротьби Вірі та послідовникам істини. Якщо вони це зроблять, їхні колишні злі справи буде стерто; якщо ж ні, то вони будуть покарані за їхню несправедливу наполегливість.

Аллах говорить в Священному Корані: **«Вчинки тих, які не увірували та збивали інших зі шляху Аллаха, Він зробив марними. А тим, які увірували і творили добро, які увірували в те, що зіслано Мухаммаду – а воно є істиною від Господа їхнього – Він простив злі вчинки їхні та покращив справи їхні. Це так, адже ті, які не увірували, пішли слідом за неправдою, а ті, які увірували, пішли слідом за істиною від Господа їхнього. Ось так Аллах наводить людям їхні притчі».**

Цей уривок означає, що все, що невірющі будуть робити – марне, адже Аллах є джерелом всієї енергії і життя. Якщо нечестивий спробує переслідувати людей або спокушати їх відхилитися від Істини, то результат буде протилежний їхнім намірам. Слово «баль» (перекладене як «стан») позначає стан або умову, зовнішню або внутрішню (серця і розуму). Обидва значення дійсні. Чим більшою є лють нечестивих, тим кращим буде становище праведників, і Аллах буде полегшувати праведникам шлях до любові та істини.

Аллах зіслав (дарував) Свою милість і прощення тим, хто вірить в Нього і Його Посланця. Аллах говорить в Священному Корані: **«О ви, які увірували! Бійтеся Аллаха та увіруйте в Посланця Його, за милістю Своєю Він дарує вам вдвічі більше, і дарує вам світло, з яким ви**

будете йти; і простить вас, а Аллах – Прощаючий, Милосердний».

Деякі джини (різновид духів — земних жителів, які мають різні форми і надприродні здібності) також сповідують іслам і ця віра є шляхом до очищення їхніх гріхів. Аллах розповідає нам історію джинів. Він каже: ***«Вони сказали: «О, народе наш! Воістину, ми слухали Писання, яке зіслано після Муси та підтверджує те, що було до нього; воно провадить до істини та до прямого шляху! О, народе наш! Дайте відповідь тому, хто закликає до Аллаха та увіруйте у Нього! Він простить вам гріхи ваші та врятує вас від болісної кари».*** Якщо джини увірували в Аллаха і Його Пророка (мир йому і благословення Аллаха), Аллах простить їм їхні гріхи за їх покаяння і змінить їхнє життя, і відверне від них покарання у майбутньому житті.

Народам Писання (послідовникам іудаїзму і християнства) було наказано слідувати Шляхом Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) щоб їхні справи були прийняті, а їхні помилки і гріхи було пробачено. Аллах говорить в Священному Корані: ***«Якби ж то люди Писання увірували і боялися [Аллаха], відпустили б Ми гріхи їхні та ввели би їх у сади насолоди. Якби вони трималися Таурату, Індржілю і того, що зіслано їм від Господа їхнього, то пожинали б вони те, що над їхніми головами та під їхніми ногами. Є серед них і справедливі люди. Але щодо більшості з них – мерзота те, що чинять вони».*** Тут йдеться про іудеїв і християн, а також про ті задоволення (фізичні, соціальні, моральні й духовні), які їм гарантовано, якщо вони увірують в Аллаха і Його Посланця, і перестануть

отримувати незаконний прибуток від лихварства або інших джерел.

б) утримання від незаконних дій, особливо, тяжких злочинів:

Заборонене чітко вказано в Священному Корані і Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха). Наприклад: м'ясо тварини, яка була знайдена мертвою; м'ясо тварини не забитої відповідно до ритуальних вимог (над якою не було згадано ім'я Аллаха); м'ясо свиней і кров. Ті, хто уникає вживання цього в їжу, будуть прощені. Також деякі заборони згадуються у п'ятому розділі Корану (у Сурі «аль-Маїда») — це попередження тим, хто не кориться наказам Аллаха:

«А хто відрікся від віри – марні його діяння, а у наступному житті він буде серед тих, хто матиме втрати». Слово «віра» тут має особливе значення, яке охоплює акти поклоніння, такі, як дозволена їжа, ритуальна чистота, соціальне спілкування, шлюб та інші аспекти життя, які пов'язані з нашим обов'язком перед Аллахом і вірою в Нього.

Що стосується мусульман, які опираються своїм бажанням, пристрастям і своїй власній схильності до мирських задовольень, які часто призводять до скоєння гріхів, то на них чекає велика нагорода і прощення. Аллах говорить в Священному Корані: *«Аллах прагне полегшення для вас, адже людина створена слабкою. О ви, які увірували! Не пожирайте майна одне одного шляхом неправди, хіба тільки шляхом торгівлі,*

якою ви будете взаємно задоволені. І не вбивайте одне одного! Воістину, Аллах Милосердний до вас! І хто зробить це через свою ворожість та несправедливість, того Ми вкинемо у вогонь. Це для Аллаха – легко! І якщо ви будете уникати важких гріхів, які заборонені вам, то Ми простимо вам злі вчинки ваші та введемо вас через вхід пошани!».

Найбільш тяжкі гріхи висвітлюються в ряді висловлювань Пророка (мир йому і благословення Аллаха).

Імам Ібн Касір зібрав висловлювання сподвижників Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха), що стосуються тяжких згубних гріхів. Так, він дав визначення тяжкому згубному гріху, як: «гріх, який карається Пеклом в майбутньому житті і який заслуговує правового покарання у мирському житті». Отже, тяжкий згубний гріх – це те, що заборонено в Священному Корані або в Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха).

Немає жодних сумнівів у тому, що атеїзм і багатобожжя є найбільш згубними з усіх гріхів. Вони не можуть бути стерті або прощені. Аллах говорить в Священному Корані: ***«Воістину, Аллах не прощає, коли Йому додають рівних в поклонінні, але прощає все, окрім цього, тому, кому побажає».*** Пояснюючи причину зіслання цього аяту Пророку Мухаммаду (мир йому і благословення Аллаха), Імам аль-Алусі сказав: «Слова Аллаха: ***«Скажи: «О раби Мої, які порушили межі на шкodu собі! Не втрачайте надії на милість Аллаха! Воістину, Аллах прощає всі гріхи, адже Він – Прощаючий, Милосердний»*** були відкриті Пророку

Мухаммаду (мир йому) і він вийшов, щоб проголосити їх перед своїми послідовниками. Один із них встав і запитав: «А як щодо тих, хто надає Аллаху співтоваришів?» Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) не дав йому відповіді. Людина повторила своє запитання, але пророк Мухаммад мовчав. Тоді було зіслано аят, що починається зі слів **«Воістину, Аллах не прощає, коли до Нього долучають співтоваришів...»**, щоб виключити атеїстів і многобожників із числа тих, чиї гріхи можуть бути прощені. Тим не менш, більшість мусульманських вчених говорять, що прощення може поширюватися на всі гріхи (без винятку), якщо людина покаялась. Проте, прирівнювання до Аллаха співтоваришів в поклонінні є великим гріхом. Абдуллах ібн Масуд розповідав: Коли було зіслано наступний аят: **«Ті, які увірували й не одягали своєї віри в несправедливість, перебувають у безпеці – вони йдуть прямим шляхом»**, сподвижники Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) запитали: «Хто серед нас ще не вчинив «Зульм» (несправедливість)?» Тоді Аллах зіслав: **«Не поклоняйся крім Аллаха нікому, бо багатобожжя – велика несправедливість»**.

в) прощення гріхів через виконання і дотримання божественних наказів та звичайні дії, дозволені Пророком Мухаммадом (мир йому і благословення Аллаха):

Аллах повідомив про певні релігійні обов'язки, які існують в догматах віри, поклонінні і взаєминах. Виконання цих обов'язків винагороджується, особливо таких поклонінь, як молитва, піст, милостиня і паломництво, які розглядаються як спокута гріхів

мусульманина. Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Молитва в мечеті винагороджується в сімдесят разів вище, ніж молитва на самоті в своєму будинку або на роботі. Якщо хтось здійснює омовіння і робить це добре, а потім приходиться в мечеть із єдиним наміром – зробити молитву, то за кожен крок, який він проходить до мечеті, Аллах підвищить його нагороду і видалить один із гріхів, доки він не увійде в мечеть. Людина перебуває в (молитві) навіть коли чекає молитви. Ангели в той час продовжують просити пробачення у Аллаха за цю людину, і вони кажуть: «О, Аллах! Прости її, поки вона продовжує сидіти на місці молитви». Також Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Той, хто постить місяць Рамадан із щирою вірою і сподівається досягти нагороди Аллаха, тому будуть пробачені всі його минулі гріхи». Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Виконання малого паломництва (Умри) є спокутою за гріхи, скоєні до нього. І за благочестиво виконане велике паломництво (Хадж) немає іншої винагороди, окрім Рая».

Слідування Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха) і праведні справи є одним із способів для спокутування гріхів. Аллах говорить у Священному Корані: *«...добрі справи віддаляють справи злі...»*

Терпіння (поблажливість) в часи скорботи, нещастя, хвороби тощо, також будуть винагороджені. Абу Саїд аль-Худрі і Абу Хурайра передали, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Ані втома, ані хвороба, ані печаль, ані смуток, ані біль не спіткають мусульманина, не станеться навіть найменший укол шипа, якщо Аллах не

спокутує за це деякі гріхи». І Абдуллах розповідав, як відвідав Пророка (мир йому і благословення Аллаха) коли той хворів. Він страждав від високої температури. Я сказав: «У тебе висока температура. Чи матимеш ти подвійну нагороду за це?» Він сказав: «Так, кожного мусульманина Аллах винагородить за те, що його спіткало». Абу Хурайра також передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Якщо Аллах хоче зробити добре для когось, він вражає його випробуваннями».

г) покаяння і благаання про прощення у Аллаха:

Аллах Всевишній, Прощаючий; Він єдиний має право приймати покаяння і прощати гріхи. Він каже у Священному Корані: ***«О ви, які увірували! Покайтеся перед Аллахом каяттям щирим! Можливо, Господь відпустить вам гріхи ваші та введе вас у сади, де течуть ріки».***

І Він каже: ***«Невже не знають вони, що це Аллах відповідає на каяття Своїх рабів і приймає пожертви, і що Аллах – Приймаючий каяття, Милосердний?»*** Абу Хурайра передав, що чув від Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), слова: «Клянуся Аллахом! Я прошу вибачення у Аллаха і звертаюся до Нього в покаянні більш ніж сімдесят разів на день».

Серце людини створено Аллахом чистим і незаплямованим. Щоразу, коли людина вчиняє зле, це залишає пляму на її серці. Але при покаянні і прощенні, такі плями змиваються. За відсутності покаяння і прощення, плями поглиблюються і поширюються більше

й більше, поки серце не ущільнюється, і, в кінцевому результаті, людина помирає духовною смертю.

У зв'язку з людськими слабостями, Аллах закликає всіх мусульман шукати Його прощення і звертатися до Нього в покаянні. Він каже у Священному Корані: **«Просіть же прощення у Аллаха; воістину, Аллах – Прощаючий, Милосердний». І Він каже: «Але хто скоїть зле або буде несправедливим до самого себе, а потім благатиме прощення у Аллаха, той знайде Аллаха Прощаючим, Милосердним».**

Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) закликав своїх сподвижників шукати покаяння у Аллаха і пояснив їм, як це зробити. Шаддад ібн Аус розповідав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Найкращим способом просити вибачення у Аллаха є слова: «О Аллах, Ти — мій Господь! Ніхто не гідний поклоніння, окрім Тебе! Ти — мій Творець і я — Твій раб, і я вірний своєму завіту і моїй обіцянці (данній Тобі). Я шукаю порядку в Тебе від усього вчиненого мною зла. Я визнаю перед Тобою всі благословення, які Ти дарував мені, і я зізнаюся Тобі у всіх моїх гріхах. Я прошу пробачити мої гріхи, адже ніхто не може прощати гріхи, окрім Тебе».

Коли гріхи стосуються зобов'язань і обов'язків людини перед Аллахом, покаяння може бути прийнято тільки за наступних умов: відмова від вчинення гріха, щире каяття у скоєному і твердий намір не вчиняти так більше. Коли гріхи пов'язані зі злочином проти іншої людини, то грішник повинен ще й виправити те, що скоїв і

компенсувати потерпілому збиток, поки обидві сторони не досягнуть взаємної згоди.

д) звернення із мольбою до Аллаха:

Оскільки це життя не є кінцем усього і ми житимемо в майбутньому житті, то маємо звертатися із мольбою тільки до Господа теперішнього та майбутнього життя, щоб Він відповів нам, простив і ввів до Раю. А гордість буде причиною принизливих покарань. Аллах говорить в Священному Корані: **«Ваш Господь сказав: «Кличте Мене, і Я відповім вам! Воістину, ті, які гордували поклонінням Мені, ввійдуть до гесни понижені».** Він також каже, **«І коли раби Мої запитують тебе про Мене, то Я – близький, і Я відповідаю на заклики того, хто кличе Мене».**

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) закликав мусульман звертатися із мольбою до Аллаха. Дуже багато хадісів [дії та вислови Пророка (мир йому і благословення Аллаха)] підтверджують цей заклик. Звернення із мольбою не може бути щирим, якщо не згадано імя Аллаха. Аллах говорить в Священному Корані: **«Згадуйте Мене, і Я буду згадувати вас. Дякуйте, і не будьте невдячними»**, а також **«Для тих, які часто згадують Аллаха – чоловіків і жінок, – усім Аллах приготував прощення та велику винагороду».** Звернення із мольбою до Аллаха очищає серце і захищає його від мирських спокус, які можуть ввести людину в небезпеку. Мольба до Аллаха є причиною прощення гріхів і піднесення прохаючого в майбутньому житті. Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Той, хто скаже: «Субханаллах ва біхамдіхі» сто разів на день, буде пробачений за всі його гріхи, навіть якщо вони були настільки численні, як піна морська». «Субханаллах ва біхамдіхі» означає: «Аллаху не властиве нічого, що не личить Його величі, а також, вся хвала належить лише Йому».

Щоб звернення із мольбою було прийняте Аллахом, мусульманин повинен виявляти терпіння і не втрачати надію, навіть якщо відповідь на його мольбу затримується. Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Ніхто з вас не повинен говорити: «О Аллах прости мене, якщо Ти хочеш; о, Аллах, будь милостивий до мене, якщо Ти хочеш!» Напроти, до Аллаха завжди слід звертатися із наполегливим наміром, адже ніхто не може змусити Аллаха зробити щось проти Його Волі». Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Молитва кожного з вас винагороджується (Аллахом), якщо він не виявляє нетерплячисть, кажучи: “Я молився Аллаху, але моє прохання не задовольнили».

Мусульманин має утримуватися від заробляння на життя нечесним шляхом. Аллах не приймає мольбу тих, хто зазіхає на права інших. Абу Хурайра передав, що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «У того, хто жертвує милостиню, рівну (ціні) половини фініка зі (свого) чесно набутого статку - а Аллах не приймає нічого, крім благого! - Аллах прийме її Своєю Правою Рукою і стане вирощувати (цю милостиню) для того, хто її пожертвував так само, як кожен з вас вирощує своє лоша, поки не досягне воно розмірів гори»

На закінчення цієї книги ми можемо сказати, що ісламська концепція гріха і прощення, порівняно із християнською, дуже проста. Її досить легко зрозуміти і практикувати. Вона далека від таємничих ритуалів християнства, які призначені для спокутування гріхів (наприклад, віра в ідею розп'яття, монашество, хрещення, сповіді перед священником, євхаристії і причастя).

Згідно з ісламом, Адам і його дружина Єва, скоїли гріх, з'ївши плід із забороненого дерева. Але вони розкаялися і попросили вибачення у Аллаха, і Він прийняв їхнє покаяння. Отже, немає жодної необхідності вигадувати первородний гріх, залишений у спадок невинним дітям.

В ісламі вчинення гріха або утримання від нього є індивідуальним вибором. Пошук прощення є індивідуальною відповідальністю. Існує безліч способів, якими мусульманин може заслужити у Аллаха прощення за свої гріхи. До них відносяться: прийняття ісламу, уникнення заборонених речей та, особливо, тяжких гріхів, дотримання релігійних обов'язків, слідування Сунні Пророка (мир йому і благословення Аллаха), виконання додаткових бажаних актів поклоніння, звернення до Аллаха з покаянням і благанням про Його прощення, читання Священного Корану, звернення із молитвою до Аллаха в будь-який час тощо.

www.islamhouse.com